

ФРАНЦУСКИ ПЕСНИЦИ

КЛОД БЕР

СМРТ НИКАДА НИЈЕ КАО

ноћу небо

појединих вечери
лица окренута у правцу ноћи
вребала си комете које пуне заклетви парале су небо
и веровала си у то и ниси с лаковерношћу наде која пристаје на
неразумно иако издају нас богови и звезде
не држећи никаквог се завета то камење доспело из чежње из да-
љине из нас самих исто колико из
очију наших
из којих црпесмо
утеху
тек колико треба знак да да котачу запреге та искри влас од које
у погледу разашива се поруб
на ожилъке

одважно је веровати
да би опет Ориону под браду и Бетелгези под носом могла да оти-
маш чедност детињства што изгара
на мрежници као привид надања
у тој преданости тела која својом се безграничношћу мери
одважности треба
знајући да смртна си

од тих краткотрајних кристала чија се со згушњава у шамар по
раскованом небу

низ падину устрајног времена ко трајну кућу у израчунатој путањи
нестварних хороскопа
и као позни данак духа лишена свега пре но што лишен буде себе
сама
ради лепоте геста
благонаклона ја с наклоношћу гледам
на твоју будност
на то цврчање варница на ту легенду на нашу
на свачију легенду на свачији живот

Изрез 2

Мири парфема и зноја. Неке прошапутане речи. Осебујност времена. А онда, његова огољеност. Покретне степенице миле до у дубину станице. Њихова свечана спорост проноси јурњаву ужурбаних путника с високопарношћу процесије. Успореност их окамењује, ишчезле и мутне по површинама металних плоча. Далека фреска испрекидана станкама. По блештавим и празним трајањима челика. Очигледност у нестајању. Одсутност драме и бола. Кинематографско клизање по непокретном платну времена. Стиснуто између немирног горњег и доњег гажења. Повучено у созерцаније. Бестежинско стање. Фасцинација ангелима и зракопловима. Луксуз беспредметног успења. Без неба и пада. Метафизичка невиност покретних степеница.

ДАНИЈЕЛ БИГА

БИБЛИОТЕКА

Сутоном обасјан
излази из библиотеке
као из храма

скреће са плаве стазе
да не би сметао: сиви голуб
пије из црне баре

скоро па мали брат, фрањевац

РЕЋИ

...ето где поставља се без прекида
то вечито питање
треба ли (могу ли) или не, све рећи?
бестидност једног казује искреност другог
оно што један бесрамно подвргава цензури
за другог је мила слобода
нико наравно не греши нити је у праву
NEMO NESSUNO PESSOA NOBODY
УЛИКС ДЕГЕН НИКО

покора
што није пристојно нит уобичајено рећи
(открити показати исповедити признати...)
пагода капела храм ораториј:
неопходно друштвено оверавање?
Јавно морално одобрење?
за нешто што непристојно јест?
За нешто што утробу нам кида?

ЖОАН ЛИК СОВАИГО

МУМИЈА РАНШЕА

Раншеа мумија лута
око базена
на „Азурној Обали”

(„Ах, одвратног ли назива!”)
Мисли, попут мене, пјаног
мумија Раншеа

Шта још хоћеш да кажеш?

Усред ноћи ове
с том јебеном мумијом Раншеа
Светом Текилом и палмама...

Шта учини од ничанског романтизма?

А шта бих с њим?
Дружи се с мумијом Раншеа
око базена
„French Riviera”

И сви сте званице!

ANTIPOLIS

Бежи ѿсан једнолична
кроз ѿрисијанициѿе Анѿиѿолиса
Љуљају се једрилице
као Црнци у байѿисѿичкој
цркви Каролине
Јуѿо чуѿа дим
из наших лула
Зорба у кожним сандалама
уљем ѿремазан
Требало је ѿада да
ѿриѿиѿомим слободу
да је заѿворим у кавез
да ми не бежи
да буде моја сасвим
Иза, Палача Грималди
Ко сѿари ѿлином оѿирован на Сѿази Госѿа
ѿреѿуѿиѿа сунцу
своју косѿ и кожу
утапљача бискупа
Дарежљиву и узвиѿену ѿмилу
сѿаре беле
калдрме

Прево с француског
Борис Лазѿ